

„Únor bílý, pole sílí,“ tvrdí známé přísloví. Zemědělci mají z únorové sněhové nadílky skutečně radost. Pole se totiž zavlaží a zjara všechno dobře poroste.

Radost však nemá Adam, na kterého tento týden vychází úklid sněhu kolem kostela. Brblá: „Celou zimu žádný sníh nebyl a zrovna teď musí napadát.“

Ale mám rýmu, uvědomí si. Vlastně jsem nemocný. A kdybych se děl s odhrnováním sněhu, tak bych mohl dostat zápal plic. Dobře ví, že je to výmluva. S rýmou je mu venku lépe než doma. Avšak nechce se mu, a tak se stává výmluva pro něho omluvou.

Bere do ruky mobil a volá panu faráři: „Jsem nemocný, nemohu přijít na sněh.“

„Dobře,“ odpovídá kněz, „uzdrav se, abys mohl v neděli do kostela.“

„Za tři dny budu zdravý,“ ujišťuje Adam kněze a ví, že mu přidává starost.

Svědomy mu to vyčítá: pan farář je už starší člověk a Lukáš to sám nezvládne. Ale otec určitě někoho sežene, uklidňuje si Adam svědomí. A s mobilem v ruce si sedá do křesla.

Pan farář skutečně obvolává všechny ministranty, ale nikdo nemůže přijít. Vzdává to, ale nedokáže se jenom dívat na Lukáše, jak sám zápasí se záplavou sněhu. Musím mu pomoci, rozhoduje se. Brzy vychází z fary a volá: „Lukáši, jdu za tebou.“

„Otcče, ne! Máte nemocné srdce.“

„Neboj se, srdíčko to vydrží,“ odpovídá kněz a vzápětí už odhazuje sněh u sakristie.

Ale zadýchává se, musí přestat a uklidnit rozdivočelé srdíčko. Pouští se znovu do práce, ale brzy se musí opřít o hrablo, protože se mu dělají mžitky před očima. Ne, nepůjde to, musí uznat. Shrbený se opírá o zed' kostela. Lukáš to vidí a lekne se, jak pan farář vypadá. Všimá si toho také Eliška, která se vrací z hudebky.

„Otcče,“ zvolá, „nechejte toho, já Lukášovi pomůžu.“

Je to jeho spolužačka v 8. B třídě. Bere knězi z rukou hrablo a pouští se do práce. Jde jim to s Lukášem dobře a ještě před setměním jsou hotovi.

Kněz je volá na faru ke svačině, kterou připravil. Přitom je chválí a děkuje. „Sněh je odhrnutý, večer se lidé dostanou do kostela.“

„Jsem ráda, že jsem mohla pomoci,“ odpovídá děvče a zakusuje se do krajíce chleba se šunkou.

Otec Martin si povzdychne. „Ministranti si na schůzce odhlasovali, že holky mezi sebe nechtějí. Ale nejenom dneska to vypadá, že by děvčata potřebovali.“

„Otcče, já bych ani mezi ně nechtěla. Jsem šťastná ve škole.“

„Ty jsi šťastná ve škole, v hudebce i doma, když pomáháš mamince. Jsi šťastná proto, že děláš všechno s radostí. A radost je Boží dar, je to ovoce Ducha Svatého.“

JAHEN JOSEF JANŠTA

Ilustrace: Jiří Vančura

JAK POZNAT BOŽÍ VŮLI?

Tato otázka trápí spoustu poctivých křesťanů. Hlavně proto, že se modlívali modlitbu „Otcče náš“, a tam jsou slova: „Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.“ Berou to tak, že mají jednat podle přání nebeského Otce. Ale stejně jako ty, Teo, naráží na problém: Jak mám poznat Boží vůli? Jak mám poznat, co teď právě mám dělat? Jakou si mám vybrat školu po devítce? Mám před maturitou a v kostele jsem slyšel od pana faráře prosbu otce biskupa, že se hledají noví bohoslovci. Mám se přihlásit k přípravě na kněžství? Co když na to nemám? Co když mám počkat a být manželem a tatínkem? Takových otázek je spousta. A přesto, že jsou velmi důležité, žádnou radu od Boha Otce neslyšíme. Co teď?

Zkusme zajít pro odpověď za samotným papežem Františkem. Představuji si, že se usměje se a řekne: „Nedávno jsem měl kázání a v něm jsem řekl: Pán Bůh nebere náš život jako dopředu napsané operní libreto (to je divadelní text, který se musí naučit z paměti a nepoplést). Dává nám svobodu a chce, abychom se jí učili dobře využívat.“

Přesto, že tolikrát šlápneme vedle.“ A dodá: „Bůh Otec s tím počítá a dává nám pomoc, například svátostí smíření, aby se naše cesty zase narovnaly.“

Proto se neboj, že bys někdy Boží vůli tak popletl, že by si s tebou ani Bůh Otec nevěděl rady. On si vždycky s námi ví rady. Všimni si třeba, že i když lidé ukřižovali jeho Syna, přesto i z toho dokázal vykřesat pro nás všechny cestu k životu.

A ještě mě napadá, že bychom se cestou z Vatikánu mohli vrátit v čase a stavit se v Ostii u svatého Augustina. Ten prožil velkou část svého života jako hříšník, který si dělal jen to, co jej bavilo. Maminka Monika se za něho dlouhá léta modlila. A dočkala se, že se stal nejen křesťanem, ale dokonce i biskupem. A v jednom svém kázání řekl asi toto: „Když budeš mít rád, pak se neboj dělat, co chceš.“ Tím neříká, že si každý z nás může dělat, co chce. Ale říká, nejprve „měj rád“. Takže, kdo se snaží napodobovat v lásce Pána Ježíše a mít jako on druhé rád, nemusí se bát, že by žil mimo vůli svého nebeského Otce. Všechno, co udělá, bude vždycky k dobrému, a tedy podle vůle Otcovy.

Tak ti, Teo, držím palce a posílám požehnání. otec Jiří Kaňa

Foto: Natalia - Adobe stock

Foto: Martin Valigursky, mzpphoto11, seregraff, A. Film - Adobe stock

Milí čtenáři, nový rok, to jsou samá přísloví a pranostiky. „Na Nový rok, o slepičí krok,“ říká se. A ani ne za týden pak „Na Tři krále o krok dále“. Ale teď je už únor. A kromě tradičního „Únor bílý, pole sílí“ se nabízí i „V únoru, v únoru, žába leze nahoru“. Že poslední pranostiku neznáte? Nesmutněte, já také ne, je totiž vymyšlená. Když už je ale řeč o žábách, zdržme se chvíli u tohoto fascinujícího zvířecího druhu. Žáby stojí za to!

OTUŽÁBA

Na té vymyšlené žábí pranostice z úvodu je vlastně něco málo pravdy. Žáby totiž zimu skutečně přečkávají zalezlé v hlině nebo ve stojatých vodách a teprve na jaře vylézají zase ven. I když to patrně nastává později než v únoru. Existuje však jedna velmi otužilá žába, konkrétně skokan lesní. Ten žije poblíž polárního kruhu a jedná se o jediného obojživelníka, který v zimě přežije i vlastní umrznutí. A to díky dvěma mechanismům. Zaprvé umí dobře zmrznout – glukóza v jeho krvi se nahromadí v tělesných orgánech, a ty tak nezmrznou. A za druhé umí také dobře, tedy rovnoměrně a pomalu rozmrznout. Kdyby totiž například mozek rozmrzl dříve než srdce, zemřel by jedinec na udušení.

ULTRAZVUKOVÁ ŽÁBA

Ve filmu Na samotě u lesa nabádá paní Zvonová svého manžela imitujícího žábí kuňkání slovy „Vejš, Radime, vejš“. Ale i kdyby se pan Radim Zvon přetřnul, patrně by nedokázal napodobit kuňkání žáby z druhu odorrana tormota. Tito obojživelníci žijící ve východní Číně totiž kuňkají při frekvenci až 128 kHz (pro představu, lidským uchem slyšitelné jsou

zvuky zhruba do 20 kHz). Vydávají tedy opravdový ultrazvuk, a drží tak v tomto ohledu prvenství. Ultrazvukové kuňkání je však pro tohoto živočicha nutností. Žije totiž u hluchých vodopádů, kde by klasické kuňkání přes dopadající vodu nebylo slyšet, a žáby by tak spolu nemohly komunikovat.

„ŽÁBA SKÁČE PO BLÁTĚ...“

... koupíme jí na gatě.“ Dost už bylo pranostik a veršů. Ale když už jsme u toho skákání, pojďme si představit žábího rekordmana. Je jím rosnička cvrčkovitá, která tak boří stereotyp o tom, že rosničky jsou dobré jen v meteorologii. Vždyť tato rosnička s ohledem na velikost svého těla doskočí nejdál. Žabka je sice velká jen asi 2,5 cm, ale jedním skokem zdolá vzdálenost asi 150 cm, tedy šedesátinásobek svých tělesných rozměrů.

ŽABÍ OBŘI

A od rosničky cvrčkovité se velmi rychle přesuneme k veleskokanu goliášimu. Ten představuje v žábí říši těžkou váhu. Konkrétně v roce 1989 našel americký přírodovědec v kamerunské

řece Sanaga jedince měřícího od čenichu k řitnímu otvoru 36,8 cm (celková délka i s nataženými nohama pak činila 87,6 cm). Hmotností příslušníci tohoto druhu přesahují klidně i 3 kg, tedy váhu lidského novorozence. Trochu nám situaci ještě komplikují ropuchy, protože ropucha obrovská z Jižní Ameriky sice dokáže narůst až do rozměrů 38 cm (od čenichu k řitnímu otvoru). Má však podstatně kratší končetiny a rovněž je celkově hubenější a dosahuje průměrné váhy 0,5 kg.

EGYPTSKÉ RÁNY

Dobrá zpráva, kluci! Žáby v Písmu skutečně najdeme. A to hned ve druhé knize Mojžíšově. Přemnožení žab (Ex 8, 1–11) se totiž stalo hned druhou ranou seslanou Bohem na Egyptány. Pokud se do studia vyvedení Izraele z Egypta a egyptských ran více ponoříme, zjistíme, že se za nimi skrývá zajímavá symbolika. Právě první tři rány (proměnění vody na krev, přemnožení žab a přemnožení komárů) seslal Bůh na Egypt skrze Árona a konkrétně mají tyto rány faraona přesvědčit o Boží existenci. Ten se totiž předtím ptá: „Kdo je Hospodin?“ A Hospodin poté Mojžíšovi a Áronovi právě před sesláním prvních tří ran říká: „Z toho poznáš, že já jsem Hospodin.“ (Ex 7, 17)

Zdroje: kniha Guinness World Records 2016, wikipedia.org